

Arrest

nr. 153 954 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JEEMINGA loco advocaat R. JESPERSEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Sarandë (Albanië) en bent u in het bezit van het Albanese staatsburgerschap. U bent officieel gehuwd met E. T. (...) (O.V. (...)). Op 16 januari 2015 vroegen u en uw echtgenote een eerste maal een asiel aan in België. Daar u niet inging op de uitnodiging van de Dienst Vreemdelingenzaken om op 21 januari 2015 uw grieven uiteen te zetten en u binnen de 15 dagen geen rechtvaardiging van uw afwezigheid d.d. 21 januari 2015 gaf, besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 februari 2015 tot afstand van uw asielaanvraag. U verbleef met uw gezin verder in België en diende op 23 februari 2015 een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw actuele asielaanvraag bracht u aan dat u op 4, 5 of 6 oktober 2014 thuis het bezoek kreeg van A. C. (...) en L. G. (...). A. (...) vroeg u of hij u even kon spreken. Het is zo dat uw zus S. (...) reeds enkele jaren een conflict heeft met D. C. (...), de broer van A. (...), omwille van waterleidingen. Uit het niets werd u

door A. (...) met een boksijzer geslagen. U viel op de grond en werd verder geschopt waardoor u het bewustzijn verloor. Een vriend van u die aanwezig was, bracht u naar het ziekenhuis van Sarandë. Het ziekenhuis bracht de politie op de hoogte en u legde aan haar een verklaring over de feiten af. Direct daarna werd u overgebracht naar een ziekenhuis in Tirana (Albanië) daar het ziekenhuis van Sarandë niet in de mogelijkheid was u de nodige zorgen te geven. U verbleef een twaalfal dagen in Tirana. Een tweetal dagen nadat jullie terug in Sarandë waren – uw kinderen verbleven tijdens uw verblijf in Tirana bij uw ouders in Janjar (Sarandë) – werd uw zoon toen hij van school op weg naar huis was bedreigd door L. (...). L. (...) zegde uw zoon dat hij aan zijn vader moest zeggen zijn aangifte in te trekken of hij en zijn hele familie zou vermoord worden. U meldde deze bedreiging telefonisch aan de politie. De politie zegde u - daar uw belagers op de vlucht waren - dat als u uw belagers zag u haar diende te verwittigen opdat zij hen zou kunnen oppakken. Uw familie trachtte zich te verzoenen met de families van A. (...) en L. (...), maar zij aanvaardden jullie voorstel tot het betalen van 10.000 euro voor de geleden schade niet. Later in oktober 2014 zag u L. (...) in een bar en u contacteerde de politie die L. (...) oppakte. Echter een twintigtal uur later was L. (...) terug op vrije voeten. U contacteerde de politiecommissaris om verhaal te halen. De politiecommissaris zegde u dat zolang de politie het medisch verslag van de gerechtsarts aangaande het incident begin oktober 2014 waarbij u met een boksijzer werd geslagen niet verkreeg, zij verder niet veel kon ondernemen en uw dossier vastzat. Na zijn vrijlating werd L. (...) moedig en circuleerde hij rond uw woning. Tevens vierde hij zijn vrijlating uitbundig in een kort bij uw huis gelegen bar. Omdat er niet veel schot in uw zaak kwam, contacteerde u een advocaat om uw zaak verder te behartigen. Omdat u zich niet meer veilig voelde, verliet u op 6 november 2014 Albanië en reisde u met uw gezin naar België waar u op 7 november 2014 aankwam. U informeerde zich bij een vriend en bij de gemeentediensten, wat uiteindelijk leidde tot het instellen van uw asielaanvraag. Bij een terugkeer naar Albanië weet u niet wat er u te wachten staat. Tijdens uw verblijf in België contacteerde u nog tweemaal uw advocaat in Albanië die u zegde dat er nog steeds geen vooruitgang in uw zaak was daar de politie nog steeds wachtte op het medisch verslag van de gerechtsarts aangaande het incident waarbij u geslagen werd begin oktober 2014. U vreest bij een terugkeer naar Albanië zich te zullen moeten opsluiten en u weet niet meer welke verdere stappen u nog kan ondernemen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Albanese paspoort, uitgereikt op 29 maart 2012 (10 jaar geldig); de Albanese paspoorten van uw kinderen E'. (...) en K. (...), uitgereikt op 19 mei 2014 (5 jaar geldig); uw huwelijksakte, uitgereikt op 11 juli 2014; een kopie van uw verklaring/klacht d.d. 4 oktober 2014 bij de politie aangaande het incident waarbij u door A. (...) werd geslagen; een kopie van een attest d.d. 10 januari 2015 waaruit blijkt dat u advocaat E. K. (...) aanstelde om uw te vertegenwoordigen en verdedigen in de civiele en strafrechtelijke zaak tegen L. G. (...) en A. C. (...); een kopie van de medische documenten d.d. 13 oktober 2014 waaruit uw opname in het ziekenhuis van Tirana blijkt; twee aktes van gezinssamenstelling, uitgereikt op 11 juli 2014 en 1 oktober 2014; een attest d.d. 18 juli 2014 waaruit blijkt dat u in Albanië niet veroordeeld bent en een attest d.d. 21 juli 2014 waaruit blijkt dat u klinisch gezond bent.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw problemen met A. C. (...) en L. G. (...) die aan de basis van uw vertrek uit Albanië liggen een louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) karakter hebben. U verklaarde dat u in feite bij jullie eerste incident uit het niets door A. (...) en L. (...) werd aangevallen. U kon daarnaast enkel stellen dat uw zus S. (...) wel reeds enkele jaren in conflict ligt met D. C. (...), broer van A. (...), omwille van een dispuut over waterleidingen (CGVS, p. 6). Uit niets blijkt dan ook uw problemen met A. (...) en L. (...) hun oorsprong vinden in een van de redenen vermeld in de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Zowel u als uw echtgenote stelden naast de bovengemelde problemen in Albanië geen andere problemen te hebben gekend met andere burgers of met jullie autoriteiten (CGVS, p. 8-9; CGVS E. (...), p. 8).

Voorts dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal van mening is dat uit de verklaringen van u en van uw echtgenote niet besloten kan worden tot een onwil

van de in Albanië aanwezige autoriteiten om jullie van hulp en/of bescherming te voorzien in het kader van de problemen die jullie kenden met A. (...) en L. (...). Zo dient vastgesteld te worden dat de politie nadat zij door het ziekenhuis op de hoogte werd gebracht, naar het ziekenhuis kwam en u ondervroeg over de gebeurtenis. U legde in dit verband een kopie van uw verklaring/klacht neer (CGVS, p. 7; document 3). Wanneer u de politie inlichtte dat L. (...) zich in een bar in de stad bevond, pakte de politie L. (...) op. Het feit dat L. (...) binnen de 24 uur terug vrijkwam, kan geenszins aan onwil van de politie verweten worden. U en uw echtgenote verklaarden dat L. (...) de hulp van een advocaat had die

tussenkwam en dat zolang de gerechtsarts van Tirana het medisch verslag van de feiten van 4 oktober 2014 niet had doorgestuurd naar de politie, zij niet veel kon ondernemen in uw dossier. Wanneer L. (...) na zijn vrijlating amok maakte in uw directe omgeving en uw echtgenote de politie belde, kwam deze ter plaatse en begeleidde ze L. (...) naar zijn woning (CGVS, p. 9-10; CGVS E. (...), p. 8). Uw echtgenote voegde daar aan toe dat er nadien geen problemen meer waren met jullie belagers (CGVS E. (...), p. 8). Voorts moet vastgesteld worden dat u geen enkel (begin van) bewijs van het feit dat uw zaak bij de politie zou vastzitten doordat de gerechtsarts van Tirana het medisch verslag maar niet doorstuurde naar hen. Ook van de pogingen die uw advocaat zou ondernomen hebben om schot in de zaak te krijgen legde u geen bewijs neer, terwijl u daar uitdrukkelijk naar gevraagd werd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 19 maart 2015. Ook werd u gevraagd naar een document van uw advocaat met daarin een overzicht van de actuele stand van uw zaak in Albanië, wat u evenmin binnen de gegeven termijn neerlegde op het Commissariaat-generaal. Voorts bleek uit uw gehoor d.d. 19 maart 2015 dat u sinds december 2014 geen contact meer nam met uw advocaat in Albanië om informatie in te winnen over de actuele stand van uw zaak, terwijl dit nochtans een van de kernelementen van uw asielaanvraag uitmaakt. Het feit dat uw advocaat u had gezegd dat hij u wel zou contacteren indien er nieuws was, neemt niet weg dat u zich na december 2014 nog bij uw advocaat zelf kon informeren over de stand van uw zaak. Er dient vastgesteld te worden dat u de verdere behandeling van uw zaak door de Albanese autoriteiten geenszins afgewacht heeft en er dan ook geenszins toe besloten kan worden dat het zich beroepen op internationale bescherming voor u de enig overgebleven mogelijkheid was. Het feit dat in december 2014 uw zaak nog vastzat bij de politie wegens gebrek aan bepaalde documenten om uw dossier naar het parket of de rechtbank door te sturen kan in de ogen van het Commissariaat-generaal geenszins als een onredelijk lange behandelingstermijn worden gezien daar de feiten die aan de oorsprong van uw zaak liggen pas plaatsvonden in oktober 2014. Uw verklaring dat u denkt dat uw belagers banden hebben met de autoriteiten omdat de gerechtsarts het medisch verslag maar niet opmaakt en in principe volgens een agent die u sprak dit binnen de 15 dagen moet gebeuren is louter een vermoeden van uwentwege dat geenszins gestoeld is op enig concreet element (CGVS, p. 9). Nogmaals kan hierbij opgemerkt worden dat steeds wanneer u de politie van Sarandë contacteerde zij u dienstig was. Hieraan moet nog toegevoegd worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u geenszins aangetoond dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Ook uw neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte, uw aktes van gezinssamenstelling en de paspoorten van uzelf en uw gezinsleden bevatten louter persoonsgegevens die hier geenszins ter discussie staat. Het attest d.d. 10 januari 2015 toont aan dat u advocaat E. K. (...) uw belangen in uw zaak tegen A. (...) en L. (...) laat behartigen, niets meer. Uw verklaring/klacht bij de politie d.d. 4 oktober 2014 en de medische attesten van het ziekenhuis van Tirana staven uw verklaringen ter zake, welke in deze beslissing nergens ter discussie staan. De attesten waaruit blijkt dat u in juli 2014 geen veroordeling tegen u had lopen en u klinisch gezond was op dat moment staven louter en alleen die gegevens, maar hebben verder geen uitstaans met uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 48/6 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht inroept, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de problemen van verzoekende partij met A. C. en L. G. die aan de basis van haar vertrek uit Albanië liggen een louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) karakter hebben en dat uit niets blijkt dat haar problemen met deze personen hun oorsprong vinden in één van de redenen vermeld in het vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, oppert verzoekende partij dat verwerende partij nergens preciseert waarom zij van oordeel is dat de problemen louter een interpersoonlijk en gemeenrechtelijk karakter zouden hebben en stelt zij dat zowel zij als haar echtgenote duidelijk verklaard hebben dat hun vrees gebaseerd is op een situatie van bloedwraak waarbij de gehele familie betrokken is. Ook gaven zij duidelijk aan dat conform de regels van de *Kanun* er reeds vruchteloze verzoeningspogingen plaatsvonden tussen beide families. Het Commissariaat-generaal lijkt deze context van bloedwraak/vendetta te negeren, terwijl verzoekende partij reeds het slachtoffer is geworden van een aanval door de familie C. en zij reeds haar zoon bedreigden, alsook rond hun woning circuleerden.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vooreerst vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, uit de lezing van de gehoorverslagen in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij en haar echtgenote nergens hebben verklaard dat zij in een bloedwraakzaak betrokken zijn (administratief dossier, stuk 4). Verzoekende partij verklaarde dat zij in feite bij het eerste incident uit het niets door A. en L. werd aangevallen en daarnaast kon zij enkel stellen dat haar zus S. wel reeds enkele jaren in conflict ligt met D. C., broer van A., omwille van een dispuut over waterleidingen (administratief dossier, stuk 4Z, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2015, p. 6). Uit de informatie die door verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen werd toegevoegd, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “Albanië – Bloedwraak” van 27 augustus 2014, blijkt dat de situatie waarin verzoekende partij stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (*gjakmarrja*) zoals die door de *Kanun* van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een “sociale groep” beschouwt en oordeelt dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van het

vluchtelingenverdrag kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de *Kanun*) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de *Kanun* binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geveiseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de *Kanun* sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (*hakmarra*) uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de *Kanun* houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. De door verzoekende partij omschreven situatie betreft geenszins een bloedwraak in de zin van de door de *Kanun* beschreven definitie, daar zij verklaarde dat zij uit het niets door A. en L. werd aangevallen (*"Ik werd plots aangevallen door iemand. Ik bedoel ik had echt geen enkel probleem in A. we hadden welvaart en ik had voldoende inkomsten, dus alles was in orde. Ik was thuis iemand klopte op de deur, ik deed de deur open, ik zag A. C. (...) aan de deur. Hij zegde ik wil je even spreken. (...) In de buurt was ook de schoonbroer van D. (...), de man van zijn dochter. Ze begonnen me te beledigen en zonder iets te zeggen werd ik met een boksijzer op de kaak geslagen (...)"*) (administratief dossier, stuk 4Z, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2015, p. 6)) en daarnaast enkel kon stellen dat haar zus S. wel reeds enkele jaren in conflict ligt met D. C., broer van A., omwille van een dispuut over waterleidingen (administratief dossier, stuk 4Z, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2015, p. 6). De door verzoekende partij aangevoerde problemen zijn dan ook van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en ressorteren geenszins onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag.

2.2.4.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, verwijst verzoekende partij in haar verzoekschrift naar de "*COI Focus*" betreffende "*Albanië – Maatregelen genomen door de autoriteiten in de strijd tegen bloedwraak*" van 18 oktober 2013 waaruit blijkt dat de capaciteit van de Albanese politie in vendetta's zeer zwak is en dat een strategie om dit fenomeen te bestrijden slechts op papier bestaat en naar een artikel over bloedwraak in Albanië. Verder meent zij dat dat zij geen toegang had tot bescherming vanwege de autoriteiten en dat er minstens ernstige redenen zijn die rechtvaardigen dat zij niet langer gewacht heeft op de politie, meer bepaald heeft zij verklaard dat L. weliswaar werd gearresteerd, doch werd deze meteen weer vrijgelaten zonder dat er politiebescherming werd verzekerd, diende zij een advocaat in te schakelen om de politie in actie te doen schieten, doch tot op heden zonder resultaat en werden zij door de familie C. onder druk gezet om hun klacht bij de politie in te trekken. Daar waar verwerende partij stelt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werd genomen om de politie te professionaliseren, wijst verzoekende partij er ten slotte nog op dat uit diezelfde informatie tevens blijkt dat niettegenstaande aanpassingen de algehele prestatie van de politie zwak blijft, dat onprofessioneel gedrag, corruptie en lage salarissen de belangrijkste hinderpalen zijn voor de ontwikkeling van een effectieve burgerlijke politie, dat politieke druk, intimidatie, corruptie en beperkte middelen de rechtbanken verhinderen om steeds onafhankelijk en efficiënt te werken en dat de samenwerking tussen de instellingen ondermaats is.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. De Raad wijst er desbetreffend op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, minstens dat hij daartoe enige poging onderneemt. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de politie nadat zij door het ziekenhuis op de hoogte werd gebracht, naar het ziekenhuis

kwam en verzoekende partij ondervroeg over de gebeurtenis. Wanneer verzoekende partij de politie inlichtte dat L. zich in een bar in de stad bevond, pakte de politie L. op. Het feit dat L. binnen de 24 uur terug vrijkwam, kan geenszins aan onwil van de politie verweten worden, daar verzoekende partij en haar echtgenote verklaarden dat L. de hulp van een advocaat had die tussenkwam en dat zolang de gerechtsarts van Tirana het medisch verslag van de feiten van 4 oktober 2014 niet had doorgestuurd naar de politie, zij niet veel kon ondernemen in het dossier van verzoekende partij. Wanneer L. na zijn vrijlating amok maakte in de directe omgeving van verzoekende partij en haar echtgenote de politie belde, kwam deze ter plaatse en begeleidde ze L. naar zijn woning. De echtgenote van verzoekende partij voegde daar aan toe dat er nadien geen problemen meer waren met hun belagers. Voorts wijst de Raad nog op de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel (begin van) bewijs heeft neergelegd van het feit dat haar zaak bij de politie zou vastzitten doordat de gerechtsarts van Tirana het medisch verslag maar niet doorstuurde naar hen en evenmin van de pogingen die haar advocaat zou ondernomen hebben om schot in de zaak te krijgen. Evenmin legde verzoekende partij het aan haar gevraagde document van haar advocaat met daarin een overzicht van de actuele stand van haar zaak in Albanië neer en bleek voorts uit haar gehoor van 19 maart 2015 dat zij sinds december 2014 geen contact meer nam met haar advocaat in Albanië om informatie in te winnen over de actuele stand van haar zaak. Tevens bemerkt verwerende partij nog dat het feit dat in december 2014 haar zaak nog vastzat bij de politie wegens gebrek aan bepaalde documenten om haar dossier naar het parket of de rechtbank door te sturen geenszins als een onredelijk lange behandelingstermijn kan worden gezien daar de feiten die aan de oorsprong van de zaak van verzoekende partij liggen pas plaatsvonden in oktober 2014. Verder blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie, deel 2) dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat in desbetreffende informatie tevens gesteld wordt dat de algehele prestatie van de politie zwak blijft en dat onprofessioneel gedrag, corruptie en lage salarissen de belangrijkste hinderpalen zijn voor de ontwikkelingen van een effectieve burgerlijke politie, wijst de Raad erop dat dit niet wegneemt dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wat ten slotte nog de verwijzing van verzoekende partij betreft naar de "COI Focus" betreffende "Albanië – Maatregelen genomen door de autoriteiten in de strijd tegen bloedwraak" van 18 oktober 2013, waarbij zij stelt dat hieruit blijkt dat de capaciteit van de Albanese politie in vendetta's zeer zwak is en dat een strategie om dit fenomeen te bestrijden slechts op papier bestaat, en naar een artikel over bloedwraak in Albanië, wijst de Raad erop dat uit wat voorafgaat is gebleken dat de door verzoekende partij aangehaalde problemen met A. C. en L. G. geen situatie van bloedwraak betreffen. De verwijzing van verzoekende partij naar deze informatie is dan ook irrelevant. Gelet op het voorgaande, sluit de Raad zich dan ook aan bij de conclusie van verwerende partij dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit het asielrelaas van verzoekende partij zelf dat zij bij haar persoonlijke problemen steeds effectief een beroep heeft kunnen doen op de tussenkomst en de bescherming van de Albanese politie. Ten slotte wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsstaat in staat is een absolute bescherming te verzekeren.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

2.2.6. Wat betreft de door verzoekende partij aan haar verzoekschrift toegevoegde "*Brief van advocaat E. K. (...) dd. 22.05.2015 in Albanees en Engels*", stelt de Raad vast dat deze brief geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat de door verzoekende partij aangevoerde problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en niet onder de criteria van het vluchtelingenverdrag vallen en dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, temeer daar uit deze brief blijkt dat de zaak nog in behandeling is bij het parket. Het is overigens opmerkelijk dat de advocaat die

verzoekende partij bijstaat in haar zaak tegen A. C. en L. G. in deze brief evenmin verwijst naar deze zaak als zijnde “bloedwraak” of “vendetta”.

2.2.7. Gelet op het geheel van het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat haar de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT